

Győri Ítéltábla

Az ügy száma: Pf.II.20.080/2026/6/I.

A felperes: Felperes1

(Cím1)

A felperes képviselője: Dr. Petrik Péter Imre ügyvéd

cím11)

Az alperes: Alperes1

(Cím2)

Az alperes képviselője: Dr. Sárközy Gergő ügyvéd

(cím12)

Az ügy tárgya: tartozás megfizetése

Az elsőfokú bíróság neve és fellebbezéssel támadott határozatának száma:

Székesfehérvári Törvényszék

15.P.20.370/2024/54.

A fellebbezést előterjesztő fél és a fellebbezés sorszáma:

felperes, 55. sorszám

Í t é l e t

Az ítéltábla az elsőfokú ítéletet - az ügy érdemét nem érintve - helybenhagyja.

Kötelezi a felperest, 15 napon belül fizessen meg az alperesnek 1.664.225,- (egymillió-hatszázhatvannégyezer-kettőszázhuszonöt) Ft másodfokú perköltséget.

A feljegyzett 2.500.000,- (kettőmillió-ötszázezer) Ft fellebbezési illeték az állam terhén marad.

Az ítélet ellen nincs helye fellebbezésnek.

Indokolás

[1] Az elsőfokú bíróság által megállapított tényállás szerint a felperes tulajdonában lévő hrsz.1 alatti, kivett, saját használatú út megjelölésű ingatlannal szomszédos az alperes tulajdonában lévő hrsz.2 bányatelek, ahol alperes bányászati tevékenységet végez. Az alperes az 1990-es évek óta folytat bányaművelést, ennek során a felperesi úttal határos területen depózta fel a bányászati hulladékot oly módon, hogy annak mennyisége miatt a meddő átfolyt, átcsúszott a felperesi útra, részben betemetve az út mentén sorakozó gesztenyefák törzsét, elfedve hozzávetőlegesen 700 méter hosszán az út szélét. Ez az állapot legalább 2012. óta fennáll több-kevesebb változással, jelentéktelen kifolyáson kívül a terepviszonyokban lényeges változás azóta nem történt. A meddő átfolyása nem akadályozza az út rendeltetésszerű használatát, a közlekedés két irányban egyszerre lehetséges.

[2] A település1 Bányakapitányság határozat számal számú határozatában figyelmeztette az alperest, hogy az bánya neve1 védnevű bányatelken működő bányájában a rézsűrendszer kialakítása nem mindenhol felel meg az előírásoknak, ezért kötelezte a bányafal megfelelő kialakítására, biztonságos rézsűrendszer létrehozására. A Bányakapitányság 2011. január 13-án ellenőrzést tartott. Megállapította, hogy a rézsű nem az úttal határos oldalon megcsúszott, további csúszás várható, a bányaudvar egy része ezért megtelt anyaggal. A hatóság a jogellenes magatartás megszüntetésével a jogszerű állapot helyreállítását rendelte el. Az bánya neve1 védnevű bányatelek Bányakapitányság általi ellenőrzése során a felperes részéről 2014. március 10-én az aljegyző, 2023. június 13-án és 2024. május 15-én személy1 polgármester járt el. A felperes bányászati műszaki vezetője tanú4, továbbá személy1 polgármester 2023. február 13-án megkíséreltek a bányatelekre belépni abból a célból, hogy ellenőrizni tudják a bányában lévő állapotokat. Ez azonban az alperes akadályozó magatartása miatt nem sikerült. A júniusi helyszíni bejárás során a bányahatóság megállapította, hogy biztonságellenes állapot az ellenőrzés időpontjában nem állt fenn.

[3] A felperes keresetében szerződésen kívüli kártérítés jogcímén kérte kötelezni az alperest 37.013.755,- forint megfizetésére. Előadta, hogy az alperes által 2024. augusztus 16-án kezdeményezett birtokvédelmi eljárás során tapasztalták, hogy az alperes az általa folytatott bányászati tevékenység végzése során bányászati hulladékot helyezett el a felperesi úton. A meddőt olyan magasan deponálták az út mentén, hogy abból 1.851 m³ mennyiség átfolyt az útra. Ezen birtoksértő magatartás eredményeként kár azzal érte a felperest, hogy a meddőt az útról el kell hordani. Az út letakarítása az eredeti szintig 17.034.812,- Ft, a meddőhányó vagy védősánc kialakítás további 9.460.452,- Ft, az egyéb járulékos költségek 2.649.517,- Ft (tervezési, művezetési beruházás, igazgatási járulék, műszaki ellenőrzés)

költségek mellett végezhető el. A felperes hivatkozott arra, hogy a Polgári törvénykönyvről szóló 2013. évi V. törvény (Ptk.) 5:21. § alapján az ingatlan tulajdonosát megilleti a birtoklás joga, továbbá a birtokvédelem. A Ptk. 5:36. § (1) bekezdése alapján követelheti a jogellenes beavatkozás vagy behatás megszüntetését. Az alperes kizárólag a hrsz.2 ingatlanon volt jogosult bányászati tevékenységet végezni, így jogellenesen járt el, amikor érvényes hatósági engedély és a tulajdonos hozzájárulása nélkül, jogcím nélkül hulladékkezelési tevékenységet végzett felperesi ingatlanon. A felperes a Ptk. 6:522. § (1) bekezdése alapján igényt tarthat kártérítés jogcímén a helyreállítás költségeire, az alperes a birtoksértéssel okozati összefüggésben bekövetkezett kárt köteles megtéríteni. A felperes utalt a Ptk. 5:23. §-ára is, mely szerint az ingatlan tulajdonosa köteles tartózkodni a szomszéd szükségtelen zavarásától. A felperes előadta, hogy a meddő átfolyásáról az alperes nem tájékoztatta. A bányafelügyeletet az a műszaki ellenőr látta el, akit az alperes bízott meg és aki a felperest ugyancsak nem tájékoztatta. Az alperes védekezésének ismeretében kifejtette, a követelésének elévülése szóba sem kerülhet, hiszen a jogsértő állapot jelenleg is fennáll, a károkozó magatartás folyamatos, a meddő mozgatása, kezelése azóta is megtörtént, még 2024. nyarán is. A felperes nem egyezett bele a meddő ingatlanán történő elhelyezésébe, ráutaló magatartással nem lehet jogról lemondani. Ha az elévülés mégis elkezdődött, annak kezdő időpontja a képviselő-testület tudomásszerzésének időpontja, ami a 2024. augusztusi birtokvédelmi eljárás során következett be.

[4] Az alperes a kereset elutasítását kérte. Nem vitatta, hogy 1.851 m³ bányászati tevékenységből származó hulladék átkerült a felperesi ingatlanra, azonban ez még 2012. évben történt felperes tudtával. A meddőhányóból 2011. január 5-ig 825 m³ került át felperesi ingatlanra, majd 2012. december 17-ig további 1.114 m³, ami összesen 1.939 m³ volt. A talajerózió és a süllyedés okán ez a mennyiség 1.851 m³-re csökkent. A felperes 2012. évtől tud a meddő elhelyezkedéséről, ráutaló magatartása azt eredményezi, beleegyezett, elfogadta, hallgatólagosan tudomásul vette ezt az állapotot, azaz amennyiben kár bekövetkezett, azt a károsult beleegyezésével okozták. A meddőhányó több százezer köbméter mennyiségéhez képest az átkerült meddő mennyisége csekélynek mondható, az úton való közlekedést nem akadályozza. A meddő azóta nem változott, a növényzet benőtte, ezért vitatott, hogy a felperes csak a 2024. augusztusi birtokvédelmi eljárás során szerzett tudomást a meddő elhelyezkedéséről. Az út használata alkalmával a felperesnek észlelnie kellett a meddő átfolyását. A felperes maga állította, hogy 2023. februártól nem tud bejutni a bányába, tehát ekkor biztosan értesült a birtoksértésről. A bányakapitányság által tartott bányaellenőrzések során a helyszíni szemlén jelen kellett lennie a felperes képviselőjének is, aki így legkésőbb a 2023. június 13-i hatósági szemle során tudomást szerzett a meddő átfolyásáról. Ha az elévülés eddig nyugodott is, ezen tudomásszerzéstől számítottan egy év eltelt, így a követelés elévült. Az alperes utalt arra is, hogy a felperes feljelentést tett védett természeti érték pusztítása miatt, ugyanis az úton álló vadgesztenyefákból több elpusztult, tehát ezen eljárásból is értesült a tényleges állapotokról. A követelések 5 év alatt évülnek el, 2012. decemberéhez képest 2017. decemberében a felperes követelése elévült. Az alperes a kártérítési összeg alapját képező munkálatokat, azok szükségességét, költségeit is vitatta. Hivatkozott arra, hogy a meddő ennyi idő elteltével már nem távolítható el az ingatlanról a felperes által előadottak szerint, az a talaj részévé vált, így a felperes az eredeti állapot helyreállításának költségeit nem igényelheti. Az alperes azzal is érvelt, hogy a felperes által megjelölt munkálatok elvégzéséhez talajvédelmi hatósági engedélyre, illetőleg bányászati hatósági engedélyre is szükség van, amit a felperesnek kell beszereznie. A kártérítési követelés a bányafelügyelet engedélyezésének megérkezéséig idő előtti. Utalt arra, hogy a felperes megsértette kármegelőzési, kárenyhítési kötelezettségét, mert a meddő átfolyásának

megakadályozása körében maga sem úgy járt el, ahogy az általában elvárható. Indokolt a kármegosztás, a felperes a kár összegének 45%-át igényelheti csak az alperestől.

[5] A felperes a szakértői vélemény beszerzését követően keresetváltoztatás iránti kérelmet terjesztett elő arra való hivatkozással, a 2025. november 3-án megtartott tárgyaláson tett anyagi pervezetésből szerzett tudomást arról, a bíróság kötelmi igényként értékeli a felperes követelését és nem birtokvédelmi igényként [a polgári perrendtartásról szóló 2016. évi CXXX. törvény (Pp.) 215. § (1) bekezdés b) pontja]. Kérte, hogy a bíróság állapítsa meg, az alperes megsértette a felperes tulajdonát képező hrsz.1 ingatlan birtoklásához fűződő jogát. Kérte az alperes eltiltását a birtoklás zavarásától. A marasztalás iránti keresetét változatlanul fenntartotta. A törvényszék 53/I. számú végzésével a keresetváltoztatás iránti kérelmet elutasította.

[6] Az elsőfokú bíróság fellebbezéssel támadott ítéletével a keresetet elutasította. Kötelezte a felperest, hogy fizessen meg az alperesnek 1.529.223.- Ft perköltséget. Megállapította, hogy a feljegyzett 1.500.000,- Ft eljárási illetéket az állam viseli. Akként foglalt állást, hogy a felperes nem tulajdonjogi igényt érvényesített, hanem kötelmi, marasztalásra irányuló követelést terjesztett elő. Kifejtette, hogy a felperes határozott kereseti kérelmében (petitum) követelésre irányuló keresetet terjesztett elő a Ptk. 6:519. § szerinti, szerződésen kívüli kártérítés szabályaira hivatkozással. Ezen joga érvényesítésére irányuló kérelmét a Ptk. 5:13. §, 5:21. §, 5:30. §, 5:36. §, tehát a birtoklásra vonatkozó, illetve tulajdonjogi rendelkezésekre, továbbá a Ptk. 6:518. § 6:519. §, 6:527. § és 6:532. § szerinti kártérítési szabályokra alapította. A keresetet megalapozó tényként az alperes birtoksértő magatartását jelölte meg. Az érvényesíteni kívánt jog, a tényállítás és a kereseti kérelem közötti összefüggés levezetése során birtoksértő magatartásként a bányászati hulladékot elhelyező alperesi magatartást jelölte meg, amit jogellenes, károkozó magatartásnak minősített. Azzal érvelt, hogy a hulladék elhelyezése számára kárt okozott, az alperes a tulajdonos hozzájárulása nélkül helyezte el a meddőt a felperes ingatlanán, ezért jogosan tart igényt a helyreállítás költségére a kereset szerinti összegben. A felperes azt adta elő, hogy az alperes birtoksértő magatartásának eredményeképpen merült fel a tétélesen kidolgozott kára. A keresettel elérni kívánt célra, az ehhez igazodó határozott kereset tartalmára, és az annak jogcímeként megjelölt kártérítésre figyelemmel a felperesnek az alperes pénz megfizetésére kötelezése iránti keresete kötelmi, és nem birtokvédelmi igény. Azon okból, hogy az alperes birtoksértő magatartást tanúsított, a felperes annak jogkövetkezményeként a felperesi ingatlanra került meddő eltakarításának költségét kéri megtéríteni és nem a meddő eltakarítására kéri kötelezni az alperest. A felperes a Ptk. 5:7. § szerinti birtokperben keresetet terjeszthetett volna elő az eredeti birtokállapot alperes általi helyreállítása iránt, azonban célja a helyreállítási költségek megtérítése volt. A felperes jogi okfejtése során ugyan hivatkozott a birtoksértő állapotra, a tulajdonost megillető birtokvédelemre, de mindezt a jogellenes, károkozó magatartás indokolásaként hozta fel. A jogvédelem módját a felperesnek kell megjelölnie az érvényesíteni kívánt kereset tartalmával és annak jogcíme megjelölésével. Ez pedig egyértelműen a szerződésen kívüli kártérítés jogcímén történő marasztalás volt. Bár 2024. nyarán a felperes észlelte a birtoksértő állapotot, mégsem hívta fel az alperest annak megszüntetésére, a felek erről nem egyeztettek, hanem fizetésre kötelezés iránti keresetet terjesztett elő. Az alperes ellenkérelmében kiemelten foglalkozott a követelés elévülésével, erre több okot is felhozott, amit a felperes azzal vitatott, hogy a jogsértő állapot az alperes folyamatos károkozó magatartása alapján jelenleg is fennáll, a követelése nem évülhetett el. Amennyiben a felperes célja a birtoksértő állapot alperes általi megszüntetése lett volna birtokperben, ez az érvelés fel sem merül a perben.

[7] Az elsőfokú bíróság a Polgári Törvénykönyvről szóló 2013. évi V. törvény hatálybalépésével összefüggő átmeneti és felhatalmazó rendelkezésekről szóló 2013. évi CLXXVII. törvény (Ptk.) 54. §-ra figyelemmel a felperes által megjelölt jogcímet az 1959. évi IV. törvény (rPtk.) rendelkezései szerint vette figyelembe. Mivel az alperes a károkozó magatartást nem vitatta, a törvényszék azt vizsgálta, a birtoksértő, egyben károkozó magatartást az alperes mikor tanúsította, az befejeződött-e, vagy folyamatos jelleggel fennáll. A tanúvallomások és az aggálytalannak tekintett igazságügyi szakértői vélemény alapján arra az álláspontra helyezkedett, hogy a jogellenes, birtoksértő állapot 2012. év óta fennáll, azóta minimális mértékben csökkent, vagy nőtt a meddő úton lévő mennyisége. A szakértő számítása szerint az elmúlt 13 évben a meddő úton lévő mennyisége - figyelemmel a 700 méteres hosszúságú szakaszra - elenyésző, az út használatát nem érinti. Az elsőfokú bíróság rögzítette, hogy a szakértő külön táblázatba foglalta, hogy a felperesi ingatlanon 2012. december 17. és 2025. szeptember 12. között milyen mennyiségű meddő volt megtalálható, az évenkénti változást is rögzítette azzal, hogy a 100 m³ alatti értékek mérési hibahatáron belüli értékek, míg az ezt meghaladó mennyiség vagy a meddő mozgásából, vagy a mérési módszer különbözőségéből adódott. A szakértői vélemény alapján a felperesi ingatlanon 2012. év végén 2918 m³, 2025. szeptember közepén 2.807 m³ bányászati hulladék volt, de ahhoz, hogy a birtoksértő állapot megszüntethető legyen, a bányatelken lévő anyagot is mozgatni kell a megfelelő rézsű kialakításához, így összességében 7.484 m³ anyagot kell ehhez megmozgatni. A szükséges munkavégzés költsége 30.616.000,- Ft.

[8] A törvényszék kifejtette, mivel 2012. év végéig a meddő az útra került, a kár ekkor bekövetkezett, így a követelés esedékessé vált. Vizsgálni kellett, hogy a felperes követelése bíróság előtt még érvényesíthető-e, ugyanis az öt éves elévülés 2017. év végén bekövetkezett. Amennyiben azonban a felperes menthető okból a követelését nem tudta érvényesíteni, az akadály megszűnésétől számított egy éven belül akkor is érvényesítheti igényét, ha az elévülés már bekövetkezett, vagy abból egy évnél kevesebb van hátra [rPtk. 326. § (2) bekezdés]. A felperes nem volt elzárva attól, hogy a helyszínen tájékozódjon, lehetősége volt akár a bányahatósági ellenőrzések során felmérni az út használatát akadályozó körülményeket, azonban ezzel a lehetőséggel nem élt. Nem hivatkozott olyan menthető okra, ami akadályozta az igényérvényesítésben. A szükséges információhoz jutáshoz nem volt szükséges a képviselő-testület általi hivatalos tudomásszerzés, ehhez elegendő a hivatalos kereteken kívüli tudásra jutás, ami alapján az önkormányzat el tudja dönteni, érvényesíti-e igényét, vagy sem. Ha volt is ok az elévülés nyugvására, 2023. február 13-án, illetve június 13-án a felperesnek látnia kellett a tényleges állapotokat, azaz az akadály (a tudomásszerzés hiánya) megszűnt az igényérvényesítés előtt, azonban a felperes egy éven belül nem nyújtotta be a keresetét, ezért a követelése elévült.

[9] A törvényszék a keresetváltoztatás elutasítását azzal indokolta, hogy a felperes számára is egyértelmű volt a keresetlevélből, majd az ellenkérelemre tett nyilatkozatából kitűnően, hogy kizárólag pénzfizetésben való marasztalást kért, melynek jogi indoka a birtoksértő magatartás. Ha felperes nem volt az ahhoz szükséges jogi tudás birtokában, hogy meghatározott magatartásra kötelezést milyen kereset alapján tud előterjeszteni, az a hiányosság a felperes terhére esik. A bíróság nem végzett a tárgyaláson anyagi pervezetést, erre nem volt szükség. Kizárólag arról tájékoztatta az alperest, hogy ellenkérelme 22. pontjában már hivatkozott a bányahatósági engedély szükségességére. A bíróság kérdésére az alperes módosította eljárásjogi nyilatkozatát, és nem ellenkérelem-változtatásként hivatkozott ugyanazon érvelésre. Továbbá az alperes felvetésére a bíróság megjegyezte, hogy a kereset

végrehajtása legfeljebb pénzkövetelés beszédését érinti. A felperes perfelvételi nyilatkozatai nem voltak sem hiányosak, sem nem kellően részletezettek vagy ellentmondók, amiért a bíróságnak közre kellett volna hatnia. A felperes a szakvéleményből felismerte, hogy követelése elévült, ezért próbált meg további keresetet előterjeszteni, aminek a törvényi feltételei nem álltak fenn.

[10] Az elsőfokú ítélettel szemben a felperes terjesztett elő fellebbezést, amiben az elsőfokú határozat hatályon kívül helyezését, az elsőfokú bíróság új eljárásra és új határozat hozatalára utasítását kérte arra hivatkozással, hogy a tényállás feltáratlan maradt, a bizonyítás pedig kiegészítésre szorul, mert a törvényszék mellőzte a szakértői vélemény kiegészítésére tett indítványt. Mindemellett a felperes részletesen kifejtette, hogy az elsőfokú bíróság tévesen értelmezte és bírálta el kötelmi igényként a felperesi keresetet. Előadta, hogy keresetével nem a Ptk. 6:519. §-a szerinti kártérítési igényt érvényesített, hanem a Ptk. 5:13. §, Ptk. 5:21. §, Ptk. 5:30. §-án alapuló tulajdonvédelmi, valamint a Ptk. 5:23. §-án alapuló szomszédjogi igény érvényesítése körében a jogellenes állapot megszüntetéséhez szükséges költségek megtérítésére irányuló igényt. A kereseti kérelem nem a múltban bekövetkezett vagyonsökkenés reparációját kívánta elérni, hanem azt, hogy az alperes által előidézett és a jelenleg is fennálló jogellenes állapot megszüntetésre kerüljön és ennek költségeit az alperes viselje. A 14. sorszámú jegyzőkönyvben rögzítésre került, hogy a felperes a kereseti kérelme jogcímét módosította, megjelölte a Ptk. 5:23. §-át, utalt a szomszédjogi szükségtelen zavarásra. A kereseti kérelme tartalma alapján tehát egyértelműen megállapítható, hogy annak elsődleges célja a felperes tulajdonjogának védelme, az ingatlan zavartalan használatának helyreállítása, valamint a jogellenes állapot felszámolása volt. A pénzben megjelölt követelés ebben az összefüggésben nem önálló kötelmi jogi igényként jelent meg, hanem a dologi jogi igény érvényesítésének eszközeként, a helyreállítás objektív költségének meghatározásaként. A kereset jogi minősítését nem a követelés pénzbeli formája, hanem annak célja és tartalma határozza meg. A felperes már korábban is kifejtette, hogy a birtoksértés jogkövetkezményei körében a Ptk. kifejezetten lehetővé teszi az eredeti állapot helyreállításának követelését, illetve – amennyiben ez természetben nem vagy nem biztonságosan hajtható végre – annak költségeinek pénzbeli megtérítését. A felperes az eredeti állapot helyreállításához szükséges munkák költségeit követeli, ami nem változtatja meg az igény birtokvédelmi jogalapját. A bírói gyakorlat szerint a szomszédjogi jogsértésből eredő károk megtérítése a szerződésen kívüli károkozás szabályai szerint bírálható el, ebben az esetben a kártérítési igény elévülhet. Ez a lehetőség azonban csak kártérítési igény esetében áll fenn. Ha azonban a felperes a jogellenes állapot megszüntetésére irányuló tulajdonvédelmi igényét érvényesíti, az elévülés nem következhet be még akkor sem, ha az igény költségét pénzben határozza meg. A tulajdoni igények nem évülnek el, a fennálló, folyamatos jogsértő állapot megszüntetésére irányuló igény elévülése fogalmilag kizárt mindaddig, amíg a jogellenes állapot fennáll. A törvényszék nem vizsgálta érdemben a fennálló jogellenes állapotot, annak megszüntetésének szükségességét, valamint a szomszédjogi szabályok megsértését, hanem a jogvitát a kár és annak mértéke körére szűkítette le. A tulajdonjog védelmére, a jogellenes állapot megszüntetésére irányuló dologi jogi igényt nem bírálta el. A törvényszék nem tudott választ adni arra, hogy ha nem tulajdoni igényt érvényesít a felperes, akkor mi a helyzet a felperesi ingatlanon elhelyezett hulladék sorsával tulajdonjogilag. Nyilvánvaló, hogy azon a felperes nem szerezhett tulajdonjogot, az változatlanul az alperes tulajdonát képezi.

[11] A felperes utalt arra, hogy csak az alperes elévülési kifogására nyilatkozott akként, hogy a jogsértő állapot folyamatosan fennáll, ezért elévülésről nem lehet szó. Ezen érvelése nem a kereset jogalapjának meghatározását szolgálta, hanem kizárólag az alperes

védekezésének elhárítására irányult. Az elsőfokú bíróság tévesen vont le anyagi jogi következtetést egy olyan nyilatkozatból, amely kizárólag eljárásjogi kényszer hatására, az alperesi védekezés cáfolataként született. Az elsőfokú bíróság tévesen értékelte a keresetváltoztatás iránti kérelmet annak következményeként, hogy időközben a felperes felismerte az elévülés tényét. A felperes nyilatkozata nem az elévülés felismerésének, hanem a per tárgyának bíróság általi leszűkítésére adott reakció volt. Eleve téves a törvényszék azon álláspontja, hogy a tulajdon védelmében csak valamely magatartás kikényszerítésére irányuló kereseti kérelem lehetne tulajdoni igény és a pénzbeli marasztalásra irányuló szükségképpen kötelmi jellegű. Az alperes tevőleges magatartással való helyreállításra irányuló kötelezése ugyanúgy el nem évülő tulajdoni igény, mint ezen helyreállítás költségében való marasztalára irányuló kereseti kérelem, melynek jogcíme a felperes által konkrétan megjelölt szomszédjogi generálklauzula. Korábban részletesen indokolta, hogy miért nem az alperes közvetlen kötelezését kéri a jogsértő állapot megszüntetésére, hanem ennek költségében kéri az alperest marasztalni. A felperes utalt rá, hogy a per kezdeti szakaszában a jegyzőkönyv tanúsága szerint az elsőfokú bíróság a per tárgyát birtoksértés, tartozás megfizetése és járulékai iránti perként határozta meg, majd a későbbi jegyzőkönyvben már a „birtoksértés” elem elmaradt. Ez azonban nem a felperes keresetének módosulásából, hanem a pervezetés során kialakult értelmezési eltolódásból fakadt. A szakértői véleményből a felperes nem az elévülésre vont le következtetést, éppen a szakértői bizonyítás erősítette meg azon álláspontját, hogy a jogsértő állapot fennáll, a jogsértés helyreállítási költségének mértéke meghatározható.

[12] Az elsőfokú bíróság tehát tévedett, amikor a követelést elévültnek tekintette. Az alperesi birtoksértés, illetve a szomszédjogi generálklauzula megsértése nem kötelmi, hanem tulajdoni igény. A Ptk. 5:13. § (1) bekezdése kimondja, hogy a tulajdoni igények nem évülnek el. Amíg a birtoklás zavarása fennáll, a jogsértő állapot folyamatos, az elévülés kérdése fel sem merülhet. A kereseti kérelem a birtokláshoz való jog zavartalan gyakorlásának helyreállítására irányult, ami tulajdoni igény, akár a szomszédjog, akár a birtokvédelem oldaláról közelítjük meg ezt. Mindezek mellett a felperesi kereset a helyreállítási költség megfizetésére irányul, ez a költség a felperesnél, mint kár még fel sem merült, hiszen a helyreállításra még nem került sor. Az elévülési idő megkezdődéséhez a kár bekövetkezte szükséges. Jelen esetben a kár a helyreállítás elvégzésével válik esedékessé, így az elévülés ezért sem értelmezhető.

[13] Az elsőfokú bíróság a beszerzett szakvéleményt is tévesen mérlegelte, azzal ellentétesen hanyagolta el a kereset beadását megelőző 5 éves időtartamon belül a felperesi ingatlanra került hulladék mennyiségét. A szakértő rögzítette, hogy a rézsű instabil, az anyag átfolyása folyamatos. Az alperes nem bizonyította, hogy a keresetlevél beadását megelőző 5 éven belül a felperesi ingatlanra került új hulladék és az ugyanezen időszakban esetlegesen elszállított mennyiség azonos lett volna. A szakvélemény alátámasztotta, hogy miközben az alperes a régebben elhelyezett hulladék egy részét elszállította, ezzel párhuzamosan újabb hulladék került a felperesi ingatlanra a rézsűcsúszások, illetve az alperes hulladékmozgatási tevékenységének következtében. Az alperes zömmel termőföldet szállított el a felperesi ingatlanról és zömmel bányászati hulladékot helyezett el. Tehát az odaszállított és elszállított mennyiség nem azonos talajra, hulladéokra vonatkozik. Az 5 éves elévülési időn belül keletkezett hulladékmennyiség vonatkozásában a követelés akkor is megalapozott lenne, ha azt kötelmi jogi alapra helyeznénk. Az utolsó 5 évben 1461 m³ hulladék került elhelyezésre a felperesi ingatlanra, a kereset szerinti mennyiség közel 80 %-a kapcsán az elévülés egyáltalán nem is értelmezhető.

[14] A felperes hivatkozott arra is, hogy az elsőfokú bíróság jogszabálysértő módon utasította el a felperes szakvélemény kiegészítésére irányuló indítványát. A szakvélemény rögzíti a jogsértést, de a pontos mennyiségi és költségtani megosztást csak további mérésekkel lehetne pontosítani. A törvényszék úgy utasította el a keresetet, hogy a szakvélemény által igazolt jogsértés összecsúszását a felperesi bizonyítási indítvány elutasítása miatt nem lehetett megállapítani, ami is súlyos eljárási szabálysértés. A bíróság a szakvélemény kiegészítésének mellőzését nem indokolta, az eljárást pedig a feleknek kárt okozva folytatta le, hiszen, ha az álláspontja az volt, hogy a felperesi kereset jogalapja kötelmi igény és elévült, akkor a szakértői bizonyítás iránti indítványt el kellett volna utasítania.

[15] Az elsőfokú bíróság az ítéleti megállapítással ellentétben tett anyagi pervezetést, a szakvélemény beszerzését követő tárgyaláson közölte a felperessel, hogy tulajdoni igényét kötelmi igényként értelmezi, illetve közölte az alperessel, hogy a keresetváltoztatásra nem kell ellenkérelemváltoztatással reagálnia. Egyébiránt a keresetváltoztatásnak az alperessel való közlése a keresetváltoztatás törvényi feltételeinek fennálltát bizonyítja, mivel a keresetváltoztatás megengedhetőségéről a bíróságnak kell döntenie, a keresetváltoztatás alperessel való közlése egyenértékű ezen döntéssel.

[16] Az alperes fellebbezési ellenkérelmében az elsőfokú határozat helybenhagyását kérte. Utalt arra, hogy a felperes az elsőfokú ítélet hatályon kívül helyezését azon indokkal kérte, hogy a tényállás feltáratlan, a szakértői vélemény pedig kiegészítésre szorul, ezzel szemben fellebbezésében azzal érvelt, hogy az elsőfokú bíróság tévesen értékelte igényét kötelmi jellegűnek, hiszen dologi igényt vitt perbe. Az, hogy egy kereset dologi jogi vagy kötelmi jogi alapú-e és hogy ezt az eljáró bíróság helyesen értelmezi-e, nem eljárási szabálysértés, hanem az anyagi jogszabályból levont helyes vagy helytelen következtetést feltételezi. Az alperes kiemelte, hogy a felperesnek soha nem volt joghatályos dologi jogi alapú keresete, a 14. sorszámú jegyzőkönyvben tett keresetmódosítás sem tette ilyenné a keresetet. A felperes a kereset petitumában megjelölte, hogy kártérítési jogcímen kéri az alperes kötelezését, ezen kifejezésből soha nem lesz szomszédjogi alapon nyugvó dologi jogi költségigény. A keresetlevélben a jogalap megjelölésénél a felperes akként nyilatkozott, hogy keresete kártérítés megfizetésére irányul, a szerződésen kívül okozott kár megfizetésének szabályai szerint. A dologi jogi szabályokat nem azért hívta fel, mert dologi jogi élt kívánt adni a keresetének, hanem kötelmi igényét kívánta azzal megalapozni, hogy ingatlanulajdonosi minősége miatt tekintendő károsultnak és a jogellenes magatartás sért dologi jogi szabályokat. A felperes a keresetlevélben a Pp. 170. § (2) bekezdés d) pontja szerinti kötelezettségének azon nyilatkozatával tett eleget, hogy a felperes kártérítési igénye megalapozott, megállapítható alperes birtoksértő magatartása, mely ebből következően önmagában is jogellenes magatartás, az alperes pedig a birtoksértéssel összefüggésben okozott kárt köteles megtéríteni. A felperes a Ptk. 6:519. § (1) bekezdésében megkövetelt jogellenes magatartás körében hivatkozott egy dologi jogszabály megsértésére, ami azonban a kártérítési kötelmi igényét nem teszi dologi jogi alapúvá. Az alperes a BH2020.329. számú eseti döntésre utalással azzal is érvelt, hogy a szomszédjogi sérelemre alapított, a szükségtelen zavarástól való tartózkodás tilalmának megsértésével keletkezett károk megtérítése iránti követeléseket a szerződésen kívül okozott károkért való felelősségre vonatkozó általános szabályok szerint kell elbírálni. A felperes keresetét tehát akkor is a kártérítési szabályok szerint kellett volna elbírálni, ha keresetében kárkötelmi jogszabályhelyet és érvelést nem is adott volna elő. Amennyiben a dologi jogi jellegű szomszédjogi előírások megsértésével összefüggésben kár keletkezik, a károkozás relatív

szerkezetű, kárkötelmi viszonyt keletkeztet a károkozó és a károsult között. Az elévülési kifogás előterjesztését követően a felperes keresetét változatlanul tartotta fenn, továbbra is kötelmi igénye volt. A felperes az elévülési kifogással szemben folyamatos károkozásra hivatkozott, nem arra, hogy dologi jogi keresete lenne. A felperes a bizonyítási indítványával összefüggésben kifejtette, a károkozással kapcsolatos költségeknek, tehát magának a kárösszegezésének a bizonyítására kéri szakértő kirendelését. A felperes a Ptk. 5:23. §-ának megjelölésével nem helyezte igényét tisztán dologi jogi alapokra, csak további dologi jogszabályhelyet jelölt meg a jogellenes magatartás alátámasztására. A felperes nem azzal érvelt, hogy a dologi igények nem évülnek el, valójában a kár bekövetkezése időpontjának jogi jelentőségében tévedett és már csak a perfelvétel lezárását követően, a 2025. november 11-i beadványában szándékozott keresetét tisztán dologi jogi jellegűnek feltüntetni. A törvényszék az 53/I. számú végzésével a felperes keresetváltogatás iránti kérelmét elutasította, ezen döntést azonban fellebbezésében nem támadta a felperes sem a petitum, sem pedig az érvelés szintjén. A másodfokú bíróság a fellebbezéshez kötve van, tehát az 53/I. számú végzés folytán a felperesnek nincs hatályos dologi jogi keresete az alperessel szemben. Az alperes a BH2025.36. számú eseti döntés felhívásával rámutatott arra, hogy a felperesnek eleve téves volt az a koncepciója, hogy a jogsértőnek tekintett állapot folyamatos fennállása az elévülést kizárná.

[17] Az alperes kifejtette, a szakértői véleményre is figyelemmel az nem vitatható, hogy a meddő anyag már bőven elévülési időn kívül került a perbeli ingatlanra, az anyag mértéke tendenciózusan fogyatkozott az idők során. Kivétel csak a 2024. március 28. és 2025. március 23. közötti időszak, amikor 888 m³ új anyag került a perbeli út szélére, ezt azonban 2025. szeptember 12-ére az alperes eltávolította. Utóbbi mennyiség tekintetében tehát valóban nincs meg az elévülés, de mivel az eltávolításra került, erre sem dologi jogi, sem a felperes által felvetett tényalapon kötelmi igény nem terjeszthető elő. Az a felperesi tényelőadás, hogy az elhelyezett és az elszállított anyag nem azonos, a másodfokú eljárásban hangzott el először, tiltott novum. A felperes keresetével azt szándékozott elérni, hogy az alperes fizesse meg neki kárként azt az összeget, ami a perbeli út ingatlanon található, a vadgesztenyefák tövébe kerülő meddő eltávolításához szükséges. A felperes a Ptk. 6:522. § (2) bekezdés c) pontja szerinti kártérítési igénnyel élt, ettől eltérő joghatályos perbeli igénye nem volt. A lefolytatott tanú és szakértői bizonyítás alapján egyértelműen megállapítható, hogy a perbeli meddő már elévülési időn túl került a fák tövébe, erről a felperes tisztségviselői is tudtak, de ennek a jogvita kezdetéig nem tulajdonítottak jelentőséget, ezért pedig alkalmazandó volt a felperes kötelmi igényével szemben az elévülési kifogás. Olyan szabály nincs, amit a felperes vélelmez, hogy ha a károkozás egy jogellenes állapot létrehozásában áll, akkor a kárigény mindaddig nem évül el, amíg ez a jogellenes állapot fennáll.

[18] Az alperes álláspontja szerint a felperes megalapozatlanul sérelmezi a szakvélemény kiegészítés mellőzését. A szakvélemény kiegészítés csak a föld elszállítási költsége, illetve a szükséges hatósági engedélyek köre tekintetében tartalmazott indítványt. Mivel a törvényszék az elévülésre vonatkozó kifogást megalapozottnak tekintette, a bizonyítási indítvány teljesítése csak a per elhúzódását eredményezte volna. A felperes a szakvéleménnyel szembeni aggályokat megalapozó körülményeket nem adott elő.

[19] Az ítéltábla az elsőfokú ítéletet a Pp. 370.§ (1) bekezdése alapján a fellebbezési kérelem és ellenkérelem korlátai között bírálta felül, ekként a másodfokú eljárás kizárólag arra terjedt ki, hogy a felperes által megjelölt eljárási szabálysértések megalapozzák-e az elsőfokú határozat hatályon kívül helyezését. Az ítélet érdemi

felülbírálatára a Pp.382. § alapján nem volt jogi lehetőség, ezért az ítéltábla az ügy érdemében előterjesztett felperesi érvelés megalapozottságát sem vizsgálhatta. Megváltoztatásra irányuló fellebbezési petitum hiányában az elsőfokú ítélet megváltoztatásának irányába mutató, jogorvoslati kérelemben tett tényelőadás, jogi érvelés nem értelmezhető.

[20] Az ekként korlátozott felülbírálat körében az ítéltábla megállapította, hogy a fellebbezés nem alapos. A felperes által megjelölt okokból az elsőfokú ítélet nem jogszabálysértő, annak hatályon kívül helyezése nem indokolt. Az ítéltábla hivatalból sem észlelt olyan okot, amely az elsőfokú határozat hatályon kívül helyezésére vezetne.

[21] Érdemi felülbírálat hiányában az alkalmazandó jogszabály tekintetében csak megjegyzi az ítéltábla, annak a bírói gyakorlatra figyelemmel nem volt ügydöntő jelentősége, hogy a felperes a keresetét a 2013. évi V. törvényre (Ptk) alapította, az elsőfokú bíróság pedig helyesen járt el, amikor a kereseti kérelmet az 1959. évi IV. törvény (rPtk.) rendelkezései alapján bírálta el. A deliktuális károkozás, a dolog használatának általános magánjogi korlátaira vonatkozó, úgynevezett szomszédjogi szabály, a rendelkezési jog tartalmának és a tulajdonjog védelmének, továbbá az elévülésnek a jelen perben releváns szabályai az rPtk. és a Ptk. szabályozásában tartalmilag azonosak. Amennyiben a felperes a kereseti kérelmében tartalmilag megjelöli, hogy deliktuális kártérítést kér, de tévesen nem az rPtk., hanem az új Ptk. szabályaira hivatkozik, az nem vezethet önmagában a hibás jogalap miatt a kereset elutasításához (BH2020.273.).

[22] A felperes fellebbezésében eljárási szabálysértésként jelölte meg, hogy a tényállás feltáratlan maradt, a bizonyítás pedig kiegészítésre szorul, e körben sérelmezve azt, hogy a szakértői vélemény kiegészítése iránti kérelmét az elsőfokú bíróság mellőzte. Mindezek mellett hivatkozott arra, hogy az elsőfokú bíróság tévesen értelmezte és bírálta el a keresetet kötelmi igényként. Utóbbi vonatkozásában ugyan jogszabályhelyek megjelölése nélkül, de az érvelésből következtethetően arra utalt, hogy a törvényszék a Pp. 110. §. (3) bekezdésének sérelmével a keresetet nem tartalma szerint dologi jogi igény érvényesítésére irányuló kereseti kérelemként bírálta el, ezáltal az elsőfokú bíróság megsértette a Pp. 341. § (1) bekezdésében foglaltakat, azaz döntése nem terjed ki a perben érvényesített kereseti kérelemre.

[23] Az alperes a fellebbezési ellenkérelmében helytállóan mutatott rá arra, hogy a felperes a fellebbezésében a keresetváltoztatást elutasító döntést, s ezzel együtt a keresetváltoztatás elutasításának az elsőfokú ítélet [29] bekezdésében foglalt indokolását sem támadja. Azon alperesi érvelés ugyan nem helytálló, hogy a fellebbezés a keresetváltoztatást elutasító döntés tekintetében érvelést sem tartalmaz, ugyanis a felperes azt kifejtette, hogy a keresetváltoztatás feltételeinek fennálltát igazolja az a tény, hogy a keresetváltoztatás iránti kérelmet nyilatkozattételre a bíróság megküldte az alperesnek. Ezen felperesi érvelés azonban a keresetváltoztatás elutasítását sérelmező fellebbezési kérelem hiányában önmagában értelmezhetetlen, de egyébként sem helytálló. A Pp. 219. § (1) bekezdése értelmében a keresetváltoztatásról szóló döntést megelőzően a bíróság az ellenérdekű felet szóban meghallgathatja, illetőleg írásban nyilatkoztathatja. Ez az eljárás a keresetváltoztatás iránti kérelem megküldésének hiányában le sem folytatható. Önmagában ezért a keresetváltoztatás iránti kérelem megküldése nem értelmezhető a keresetváltoztatásnak helyt adó döntésként. A keresetváltoztatás engedélyezése tárgyában a bíróságnak a Pp. 219. § (1) bekezdése és a Pp.

222. §-a alapján alakszerű döntést kell hoznia, a végzést a bíróság eljárása nem pótolja. A felperes fellebbezésében is hivatkozott arra, hogy az ítéleti megállapítással ellentétben történt anyagi pervezetés a per érdemi tárgyalásán, azonban ez a jegyzőkönyvből nem állapítható meg, a felperes pedig a jegyzőkönyv kijavítását, kiegészítését nem kérte. Nem állapítható meg tehát, hogy olyan tartalmú anyagi pervezetés történt volna az elsőfokú bíróság részéről, amely lehetővé tette volna a keresetváltoztatást. A felperes 52. sorszám alatti beadványában anyagi pervezetésnek tekintette az elsőfokú bíróság „keresetre vonatkozó álláspontjának” kifejtését. Utóbbi értékelése azonban téves, hiszen az eljáró bíróság a keresettel kapcsolatos álláspontját nem anyagi pervezetés keretében, hanem az ítélet indokai között fejté ki.

[24] A fenti körben jegyzi meg az ítéltábla, hogy 38. sorszám alatt az alperes ellenkérelem-változtatást, illetőleg ellenkérelem-változtatás engedélyezése iránti kérelmet terjesztett elő. Erről azonban az elsőfokú bíróság azért nem döntött, mert a 39. sorszámú jegyzőkönyv tanúsága szerint korábbi nyilatkozatát az alperes a jogi érvelése kiegészítéseként kérte figyelembe venni, mivel korábban is hivatkozott már rá, hogy hatósági engedély kell a felperes által megjelölt munkálatokhoz. A jogi érvelés megváltoztatása nem minősül ellenkérelem-változtatásnak [Pp. 7.§ (1) bekezdés 4. pont]. Mindezek miatt azonban a 38. sorszám alatti beadványhoz csatolt okirati bizonyítékok kérelem és engedély hiányában nem is vehetők figyelembe. Ennek azonban az ügy megítélése szempontjából nem volt jelentősége.

[25] A felperesi fellebbezés abból indul ki, hogy az elsőfokú bíróság már az eredetileg előterjesztett kereseti kérelmet is tévesen tekintette kártérítési igénynek. Ez az érvelés azonban minden alapot nélkülöz.

[26] A felperes a keresetlevélben egyértelműen megjelölte, hogy kártérítés jogcímén kéri kötelezni az alperest. A jogalapot szerződésen kívül okozott kárként nevesítette. A 4. oldalon a jogi érvelés is tartalmazza, hogy birtoksértéssel okozott kárról van szó. A 8. sorszám alatti válaszirat 5. oldalán a felperes azzal érvelt, hogy „a kártérítési jog ezen kimentési lehetőséget nem ismeri”. A 6. oldalon úgy fogalmazott, hogy folyamatos károkozásnál az elévülés a jogsértés megszűnésétől kezdődhetne, de a jogsértés folyamatosan fennáll. A beadvány 7. oldalán pedig, reagálva az alperes által hivatkozott ráutaló magatartásra, károsulti hozzájárulásra, kifejtette, hogy a károsult beleegyezésének kifejezettnek kell lennie. A felperes tehát a perfelvételi szakban egyetlen egy helyen sem érvelt azzal, hogy dologi jogi igénye lenne. A felperes ugyan megjelölte a Ptk. 5:13. §, 5:21. §, 5:30. §, 5:36. §-ának rendelkezéseit, kérelmét azonban a Ptk. 6:518., 6:519., 6:527. és 6:532. §-ára alapította, azt kifejezetten birtoksértéssel okozott kárként nevesítette. Az alperes e kereseti kérelemmel szembeni védekezéseként hivatkozott az elévülésre. A felperes e védekezés ismeretében állította, a 9. sorszám alatti perfelvételi tárgyalási jegyzőkönyv szerint, hogy a „károkozó magatartás folyamatos”. A 14. sorszám alatti tárgyalási jegyzőkönyvben a kereset jogcímének módosításaként a felperesi képviselő utalt a Ptk. 5:23. §-ában írtakra, de változatlanul arra hivatkozott, hogy: „Tekintettel arra tehát, hogy a károkozás folyamatos és egy fennálló állapotot jelent, az elévülés meg sem kezdődhetett.” „Ez az állapot folyamatos jelleggel fennáll, így maga a károkozó magatartás is, ezért tarjuk megalapozatlannak alperes elévüléssel kapcsolatos tényelődását, indítványait.” Az alperes helyesen hivatkozott arra, hogy a folytatólagos perfelvételi tárgyaláson (14. sorszámú jegyzőkönyv) a felperes csak a jogsértő magatartás vonatkozásában bővítette ki a jogcímek körét a Ptk. 5:23. §-ára, tehát, hogy az alperes szükségtelenül zavarja a felperest. A felperes még az alperes elévülési

kifogása kapcsán sem hivatkozott arra, hogy az elévülés azért kizárt, mert az általa érvényesített igény dologi jogi.

[27] Ezen nyilatkozatokból következően pedig az elsőfokú bíróság helytállóan mutatott rá arra, hogy a felperes kereseti kérelme, annak a perfelvételi szakban kiegészített tartalma szerint is, kártérítés megfizetésére irányult.

[28] A fellebbezés érvelése egyébiránt ellentmond a keresetváltoztatás engedélyezése iránti kérelemben írtaknak is, figyelemmel arra, hogy a felperes 46. sorszám alatti beadványa a Pp. 215. § (1) bekezdés b) pontjára alapítottan tartalmaz keresetváltoztatás engedélyezése iránti kérelmet, kifejezetten birtoksértési jogcímekre alapítottan. Ez volt az a keresetváltoztatás, amit az elsőfokú bíróság elutasított. Alappal vetődik fel: ha felperes maga is úgy értelmezte az eredetileg előterjesztett kereseti kérelmét, hogy az nem kártérítési jogcímen került előterjesztésre, akkor ezen keresetváltoztatás iránti kérelem teljes mértékben szükségtelen, indokolatlan volt.

[29] Mindezeket meghaladóan helytállóan hivatkozott az alperes a fellebbezési ellenkérelmében arra is, hogy a BH2020.329. számú eseti döntésből következően a felperes igénye kártérítési igényként értelmezhető csak. Ezen döntés [44] bekezdésében megjelenő érvelés szerint, amennyiben a dologi jogi jellegű szomszédjogi előírások megsértésével összefüggésben kár keletkezik, a károkozás relatív szerkezetű kárkötelmi viszonyt keletkeztet a károkozó és a károsult között. A szomszédjogi sérelemre alapított, a szükségtelen zavarástól való tartózkodás tilalmának megsértésével keletkezett károk megtérítése iránti követeléseket a szerződésen kívül okozott károkért való felelősségre vonatkozó általános szabályok szerint kell elbírálni. Az ellenkérelemben ugyancsak meghivatkozott BH2025.36. számú döntés szerint a birtokvédelmi igény magának a zavarásnak a megszüntetésére, míg a kártérítési igény a zavarás káros eredményének az ellensúlyozására irányul ([24] bekezdés). A döntés [24] és [25] bekezdéséből ugyancsak az következik, hogy jelen perben a felperes kártérítési igényt érvényesít.

[30] A felperes először fellebbezésében hivatkozott arra, hogy tulajdoni igény nem évül el. Ez igaz, a pénzkövetelés azonban akkor is kötelmi igény, ha tulajdoni igényhez kapcsolódik, illetve, ha tulajdoni igény fordul át pénzköveteléssé, mert például a birtoksértést megelőző állapot nem állítható helyre. A korábbi bírói gyakorlat értelmében a dolog visszaszolgáltatására irányuló igény akkor alakul át pénzköveteléssé, amikor a természetbeni visszaadás lehetetlenné válik, ezen időponttól kezdődően azonban alkalmazni lehet az elévülésre vonatkozó szabályokat (BH1980.479.).

[31] Mindezekre tekintettel a fellebbezésnek az az érvelése, hogy az elsőfokú bíróság a kereseti kérelem téves értelmezésével bírálta el a követelés jogalapját kötelmi igényként, minden alapot nélkülöz.

[32] Az elsőfokú bíróság a tényállást a döntéséhez szükséges mértékben feltárta, e körben eljárási szabálysértés nem állapítható meg. Az alperes elévülési kifogására figyelemmel mindenekelőtt abban a körben kellett állást foglalni – ehhez kapcsolódóan a tényállást feltárni – hogy a felperes kötelmi igénye bírósági úton érvényesíthető-e. A törvényszék a tanúvallomások alapján, illetőleg az igazságügyi szakértői vélemény azon része

alapján, amely a felperesi ingatlanra kerülő anyag megjelenési idejét, illetőleg mennyiségét éves bontásban határozza meg, meg tudta állapítani, hogy a követelés elévült, így további ténybeli megállapítások érdekében egyéb bizonyítás lefolytatása szükségtelen volt.

[33] Az elsőfokú bíróság az ügy érdemi eldöntésére kiható eljárási szabálysértést azzal sem valósított meg, hogy mellőzte a felperes szakvélemény-kiegészítésre irányuló indítványát. A fellebbezés kizárólag annyiban megalapozott, hogy a bizonyítás mellőzését az elsőfokú bíróság érdemi határozatában nem indokolta, ezen hiányosság azonban a másodfokú eljárásban orvosolható. Az ítéltábla az elsőfokú határozat indokolását e körben azzal egészíti ki, hogy az igazságügyi szakértői vélemény felperes által kért körben történő kiegészítése a Pp. 276. § (5) bekezdése értelmében szükségtelen volt, az elévülési kifogás megalapozottsága ugyanis a kereset elutasítását eredményezi.

[34] Az ítéltábla e körben is hangsúlyozza, hogy a felperes az elsőfokú határozat megváltoztatására irányuló fellebbezési kérelmet nem terjesztett elő – kizárólag annak hatályon kívül helyezését kérte – így az ítéltábla nem vizsgálhatta, hogy az elsőfokú bíróság az elévülési kifogást a perrel érintett teljes időszak, így a teljes követelés vonatkozásában helyesen tartotta-e megalapozottnak, a keresetet teljes egészében elutasító érdemi döntés helyes volt-e. A fellebbezési érvelésre figyelemmel a másodfokú bíróság rögzíti, hogy az elsőfokú határozat olyan szempontú érdemi felülbírálatára sem volt mód, hogy legalább részben megalapozott lehet-e a felperes pénzbeli kártérítési igénye, a meddő egyes részei elévülési időn belül jelentek-e meg, a meddő mennyiségének változásai jelentősnek, vagy jelentéktelennek minősíthetők, az elsőfokú bíróság a szakértői vélemény egyes megállapításaiból helytálló következtetést vont-e le. A felperes fellebbezésében a szakvélemény kiegészítést azért tartja szükségesnek, mert a pontos mennyiségi és költségtani megosztást, hogy az anyag mely része halmozódott fel 5 éven belül a felperesi ingatlanon, csak további mérésekkel lehetne pontosítani. A fellebbezés fentebb említett korlátaira tekintettel azonban a kereseti kérelem összecszerűségének alátámasztása szükségtelen. Az ítéltábla olyan eljárási szabálysértést nem észlelt, amely az elsőfokú eljárás akár részbeni megismétlését szükségessé tenné, az elévülési kifogás megalapozottságáról pedig a megváltoztató döntés lehetőségének hiányában nem foglalhatott állást.

[35] Nem foghat helyt azon fellebbezési érvelés sem, hogy az elsőfokú bíróság az eljárást az alapelvekkel ellentétesen, a peres felek terhére kárt okozva folytatta le, mivel az elévülési kifogásnak helyt adás esetében a szakértői bizonyítás iránti indítványt el kellett volna utasítani. A felperes nincs figyelemmel arra, hogy az elévülési kifogásról szóló döntéshez annak szakértői megállapítása is szükséges volt, hogy a meddő depó mikor jelent meg a felperesi ingatlanon, annak mennyisége változott-e, tehát egyszeri vagy folyamatos jogsértő magatartásról lehet beszélni, ehhez képest mely időpontban vált esedékessé a kártérítési igény.

[36] Mindezekre figyelemmel az ítéltábla az elsőfokú ítéletet a Pp. 382.§-a alapján, az ügy érdemét nem érintve, helybenhagyta.

[37] Az eredménytelenül fellebbező felperes a Pp. 83. § (5) bekezdése alapján másodfokú perköltségét viselni köteles. Mindemelllett a Pp. 83. § (1) bekezdése alapján köteles az alperes által Pp. 81. § (1) bekezdése szerint felszámított másodfokú perköltség

megfizetésére. Az ítéltábla az alperes jogi képviselőjének munkadíját a 17/2024. (XII.9.) IM rendelet 3. § (1) bekezdés b) pontja, (4) bekezdése szerint a felszámítottal egyezően állapította meg, figyelemmel arra is, hogy a költségfelszámítást a felperes nem vitatta. A másodfokú perérték 37.013.755 Ft, ez alapján a meg nem fizetett fellebbezési illeték 2.500.000,- forintban maximált [Itv. 46.§ (1) bekezdése], amely a felperes illetékmentességére [Itv. 5.§ (1) bekezdés b) pont] tekintettel az állam terhén marad a Pp. 102.§ (6) bekezdése alapján.

Győr, 2026. június 11.

dr. Szalay Róbert sk.

dr. Konarik Attila sk.

dr. Kovács Zsolt sk.

a tanács elnöke

előadó bíró

bíró